

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAMASCHIN, DAN

Un grăunte de iubire / Părintele Dan Damaschin - București :

Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-419-3

2

Părintele DAN DAMASCHIN

Un grăunte de IUBIRE

Despre o viață trăită cu sens

Redactor: **Mihaela Savu**

Grafician copertă: **Cezar Mandă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CUPRINS

INTRODUCERE	5
AȘA A VRUT DUMNEZEU!	13
„TATĂL NOSTRU”	21
COPILĂRII NEPOVESTITE	25
PUTEREA MEA SE DESĂVĂRȘEȘTE ÎN SLĂBICIUNE	33
DE LA DREPTATE ȘI PUTERE LA OMENIE PRIN DURERE	45
OMUL LUI DUMNEZEU	53
TOTI OAMENII POT FI OAMENII LUI DUMNEZEU	67
CĂUTĂRI	77
O NOAPTE LA SECU	87
PĂRINTELE	93
DIN SIHĂSTRIE LA PREOȚIE	107
GEASLOVUL ȘI POTOPUL. CEL MAI FRUMOS DAR	123
DRAGOSTEA E DE SUS ȘI E TOTUL!	135

ANUL CARE PARCĂ NICI N-A FOST	147
CĂSĂTORIE PE HÂRTIE	159
CUNUNIE PENTRU VEȘNICIE	171
VIAȚA DE FAMILIE ÎN STUDENȚIE, MAI TARE CA ORICE BURLĂCIE!	179
CARTOFII FIERTI ȘI UNTDELEMNUL MAICII DOMNULUI	193
CERUL PE PĂMÂNT	203
POSTFAȚĂ	215

AȘA A VRUT DUMNEZEU!

Nu sunt deloc puține situațiile din misiunea unui preot în care te întâlnești cu familii ori perechi de tineri care se declară fericiți fără să mai simtă nevoia de a mai respecta poruncile lui Dumnezeu cu privire la nașterea de prunci sau de a primi cuvenita sfințire a relației prin Taina Sfintei Cununii. La întrebările „de ce?” și „când?”, în loc să se răspundă aducându-se ca argument bine cunoscutele realități sociale, materiale, bazate pe mentalitatea specifică de acum unei lumi în care primează exclusiv puterea, averea și plăcerea, primești un răspuns sec — „așa vrea Dumnezeu —, „teologic”, care te pune în dificultate, ca și cum anormalitatea lor tolerată și chiar încurajată în zona publică este determinată de un Dumnezeu ultratolerant sau mult prea indiferent la nevoile omului din secolul al XXI-lea.

Acest „așa vrea Dumnezeu!”, în majoritatea acestor situații, este mai curând o blasfemie inventată de duhurile necurate, o metodă subversivă în lupta pentru veșnica înrobire a sufletelor copiilor noștri.

Un link primit nu demult mă trimitea la un articol din care aflam îngrozit că, în Occident, doar un sfert din „cuplurile” (Doamne, cât îmi displace acest termen!) tinere mai vor copii, iar din acestea doar 1 din 10 ar dori doi copii și doar 3% și pe al treilea.

Nu-i așa că-i înfiorător?

O lume fără copii, fără mămici cu burtici, fără serbări de Crăciun sau de 8 Martie, fără nunți, fără zâmbete izvorâte din iubire pare pentru mine mai urâtă decât cea distrusă de un bombardament nuclear.

Trag nădejde că Dumnezeu nu va îngădui acest scenariu apocaliptic și ne va salva, așa cum a făcut-o de nenumărate ori în istorie, dacă ne vom învăța copiii să rostească acest „așa vrea Dumnezeu!” în smerenie și cu credință înaltă.

De unde gândul acesta? De la mama.

Pe la sfârșitul lui octombrie 1990, venisem acasă la Moșna într-un sfârșit de săptămână cu fratele mai mare cu doi ani ca mine, Cornel, să dăm o mână de ajutor la

culesul porumbului de pe câmpurile brumate. Eram în primul trimestru de a zecea la Liceul Sanitar și, pornind de la anatomia de clasa a noua și de la obstetrica făcută de fratele meu într-a unsprezecea, am început să o descoasem pe mama cu privire la venirea noastră pe lume.

Alături de mama, bucuroasă nevoie mare că avea cu cine să discute despre tinerețea ei, la lumina focului din vatră, am uitat de oboseală și ne-am întins la vorbă până pe la miezul nopții. La un moment dat, ne-a povestit despre cum s-a simțit ca proaspătă mămică într-o lume a anilor 1970, în care femeia era încurajată să aibă copii, dar nu și ajutată, o lume care urma celei a anilor 1950-1960, în care bunicii noștri au fost învățați de bolșevici să facă avorturi, să nu facă copii, pentru a putea munci și a ajunge cu adevărat fericiți în comunismul sălbatic.

Ne-a reamintit cât de greu i-a fost cu patru copii născuți în doar opt ani, fără sprijin, cu casă în construcție până mai ieri, cu animale, cu norme la CAP, ba chiar și judecată de un sat deja pervertit.

În ciuda piedicilor și încercărilor, dragostea de mamă și spiritul de sacrificiu au fost mai puternice decât o lume în care Dumnezeu era pus la colț.

— Am așteptat cu mari emoții primul copil. Trecuse deja un an și câteva luni de la nuntă și chiar începusem să mă tem că nu voi putea avea copii. Toată mahalaua era plină de femei cu copii mici. Când am văzut că era și fată, tare bucuroasă am mai fost. O găteam cu cele mai frumoase hăinuțe și ieșeam cu ea în sat, numai să mă vadă lumea că am o fată. După câteva luni slăbisem tare de tot. Până să-mi dau seama că-l voi avea pe Cornel, tot îmi spunea mama (bunica Elena — *n. a.*) că ar trebui să o înțarc pe Nicoleta. Era greu, măi mamă. Începuserăm casa din chirpici, aveam oameni la treabă, animale, tată-tău tot timpul pe tractor, mai pleca și în deplasare. Când a început să miște, tare m-am mai rugat să fie băiat. Iar când l-am născut, grăsuț, cu gropițe în obraji, Doamne, ce fericit era Costică! Căuta haine numai la modă, la horă în sat toți se uitau la noi. Nu era ușor, dar ne era bine...

— Dar la mine cum a fost mamă? am întrebat și eu după o pauză de câteva zeci de secunde.

— La tine? Păi... măi Dănuț, dacă așa a vrut Dumnezeu, ce era să fac? Terminaserăm odăile din față, am făcut și paravanul, am cumpărat recamierul din odaie și am încăput cu toții până a venit Titi.

Desigur, discuția a continuat mai bine de un ceas și cu alte mărturisiri, unele mai picante, altele bune doar pentru spovedanie. Doar că mie, deși m-a mâhnit puțin faptul că nu am fost cel mai dorit copil, mi-a rămas în minte un gând care mă face și astăzi extrem de bucuros: m-am născut nu pentru că au vrut neapărat părinții, ci pentru că a vrut Dumnezeu mult mai mult decât au vrut ei. Iar de aici pleacă așa o forță, că poți birui cu ea orice împotrivire, știind că Dumnezeu este lângă tine mai presus de orice om.

Dincolo de toate cele spuse până aici, îmi dau seama acum că acest „așa a vrut Dumnezeu!” ar trebui rostit numai cu multă credință.

Înțelesul acestei expresii, de la Revoluția Franceză, dar mai ales de la bolșevici încoace, este legat de însăși involuția gândirii care mimează credința. De ea se leagă și atitudinea față de venirea unui copil pe lume, față de avort sau față de viață.

Mai exact, dacă în Scriptură și într-o lume creștină, până la apariția ateismului științific, copilul era binecuvântarea lui Dumnezeu, odată cu scoaterea Domnului din familie de către Lenin și urmașii lui, și copiii au devenit din ce în ce mai puțin doriți.

Ca să știe toată lumea, avortul a fost adus la noi de bolșevicii Anei Pauker și impus drept lege de Gheorghe Gheorghiu-Dej în 1957, iar dacă Ceaușescu l-a legalizat doar de la patru copii în sus, pentru că industria lui avea nevoie de multă forță de muncă pe termen lung, asta nu a schimbat cu nimic catastrofa în care a aruncat ateismul — și prin el avortul — o lume întregă.

Disprețul față de Dumnezeu se manifesta deja prin disprețul față de viață și față de cei mai neajutorați. Femeia, făcută egală cu bărbatul, era de acum obligată să-și facă norma de nașteri, fără a avea cele necesare pentru a-și crește pruncii, iar în cazul în care ar fi apărut vreo „complicație”, vreun copil bolnav sau cu malformații, „problema” trebuia urgent rezolvată.

Din păcate, pentru bani sau putere, minți la fel de diabolice ca ale lui Lenin sau Dej, care s-au bazat pe ignoranța și puțină cultură a multora, au asociat lupta pentru viață și credință a Bisericii cu așa-numitul și faimosul decret 770 antiavort, transformând ura românilor față de comunism și decretele lui într-un și mai mare dispreț față de viață.

Să mai spunem oare că această cumplită asociere a fost folosită de Hillary Clinton în disputa electorală din SUA, care mințea cu

nerușinare că, dacă va pierde alegerile în fața contracandidaților republicani pro-vita, se va instaura și la ei un fel de comunism, susținut de creștini, care va interzice avortul la fel ca în România postdecembristă?

Multă lume amestecă iubirea cu desfrânarea, iertarea cu toleranța, moralitatea cu legile strâmbe și corupte, lupta pentru bine cu demagogia etc.

Cât despre „așa vrea Dumnezeu”, trebuie să înțelegem că El ne vrea numai binele.

Nu ne va răbda și nu ne va îngădui la nesfârșit cu păcatele noastre; iubirea Sa fără de margini, neurmată fiind de pocăința noastră, fără îndoială, se va transforma în dreapta judecată.

„TATĂL NOSTRU”

Care e primul lucru din viața voastră pe care vi-l amintiți? Pentru multă lume e greu de stabilit, mai ales că, în mintea noastră, concurează mai multe întâmplări, unele re povestite cu dramatism sau amuzament de cei dragi, altele cărora le-au fost martori frații ori colegii, personaje importante în primele episoade ale filmului vieții noastre.

În cazul meu, una dintre ele și-a căpătat ușor întâietate.

Este legată de grădina bunicului și de rugăciunea „Tatăl nostru”.

Nu aveam încă doi ani, era început de vară, fratele și sora erau probabil la grădiniță, iar eu pe opinca bunicului, legănat în sus și-n jos, iar mai apoi pe genunchi, învățând „Tatăl nostru”.